

Bert van der Veer

DE IS DIT ALLES?-TRILOGIE

EEN
VROUW IN
188 DAGEN

roman

NIETS IS ZO ALLEEN ALS ALLEEN OP OUDEJAARSAVOND.

Ik heb afgesproken met Halina. Zij heeft kaartjes voor een party in een trendy discotheek en ik verwacht haar telefoontje over waar we af zullen spreken om een uur of negen. Mijn hormonen zijn me weer eens de baas, Halina is mijn eerste beoogde en begeerde allochtone vriendin. Ik heb haar leren kennen toen ze een column van me wilde voor een al-lochtonenglossy en het leek een goed idee samen oudjaar te vieren.

Ik ben op oorlogssterkte.

Ik draag een strakke spijkerbroek, het lichtblauwe overhemd dat mij zo goed staat volgens een enquête onder een representatieve afvaardiging van de Nederlandse vrouw (doorgaans geheel gevormd door mijn beste en uiterst kritische vriendin Odile), mijn bruine jasje van Hugo Boss hangt in blijde afwachting over een stoel en ik heb het flesje aftershave klaargezet voor wat last minute spuitwerkzaamheden. Glad geschoren, bril schoongemaakt, haartjes licht in de wax ben ik helemaal klaar voor nieuw avontuur van een man blakend in zijn late (*very late*) forties.

Halina belt, en wel om negen uur exact. Ze heeft een vervelende mededeling. Haar waren drie kaarten beloofd, maar ze heeft er maar twee gekregen. Dus? Wat is dan het probleem? Ze kan haar zus niet alleen thuis laten zitten. Die had zich zo verheugd op dit feest, met veel moeite de kinderen bij haar moeder weten te parkeren, smachtend naar een nieuwe relatie, nou ja, ik begrijp het wel. Toch? Ze verontschuldigt zich eigenlijk niet eens, ze deelt mee. Een tikkeltje verbijsterd kijk

ik naar mijn gsm nadat ze abrupt afgesloten heeft met een tergend 'Got to go'.

Onmiddellijk schiet mij nota bene Toon Hermans door het hoofd: 'Zit mijn jasje goed, zit mijn dasje goed, vader gaat op stap.' Dus niet.

Ik heb niet eens olieballen in huis. Maar wie wil ik bellen? Wie kan ik bellen? Odile is aan het beesten op Ibiza en mijn dochters zitten vast te gourmetten bij mijn ex.

Ik sluit de gordijnen, ik wil mijn burens mijn zieligheid besparen. Ik pak de televisiegids. Een concert, een cabaretier, een loterij. Liefst was ik nu gaan slapen of liever nog: in een coma, eerder al, op pakweg 23 december en dan liefst tot ver in januari, zodat ik ook dat rituele 'en een gelukkig Nieuwjaar' (een loze leuze die geen enkele preventie biedt tegen enge ziektes, fatale auto-ongelukken en meer dat je zoal kan overkomen) niet keer op keer dien te verdragen.

Er is iets met mij en de feestdagen. Toen ik nog een gezinsleven had, moest ik mezelf forceren tot de sociaal wenselijke gezelligheid. Ik kocht een boek voor mijn vrouw Jacobine en mijn dochters, maar de oudste, Babette, was al verveeld als de eerste zin haar niet beviel en haar twee jaar jongere zus Esmee hield eigenlijk helemaal niet van lezen. Zodat er spelletjes gedaan moesten worden en wandelingen gemaakt en maaltijden bereid. De jaarwisseling was nog erger. Terwijl ik doorgaans zelden voor middernacht naar bed ging, werd ik op oudejaarsavond al rond elf uur slaperig en sleepte ik mezelf over de drempel heen. Ik kon een autoritaire pa zijn, ik had al toegegeven met die hond, ik ging geen vuurwerk kopen. Dus staken we sterretjes af. Mocht ik nu naar bed?

Het herwonnen singleleven had mij alle vrijheid gebracht op de feestdagen precies te doen wat ik wilde. Maar ik voelde

mij niet op mijn gemak op feestjes en diners en zwolg in zieligheid als ik tot eenzaamheid besloot. Het was niet goed of het deugde niet.

Ik heb zin dat onbetrouwbare loeder van een Halina met die hopeloze kutzus van haar eens een paar schrikaanjagende sms'jes te sturen, maar ik zet de Nokia uit.

Ik heb een topavond. Ik zing mee met Marco Borsato, ik lach me te pletter om Youp van 't Hek en ik win drie miljoen in de Staatsloterij. Om twaalf uur doe ik alle lichten uit, want ik woon in zo'n gebouw waar de burenhun vreugde over de aanvang van een nieuw jaar met elkaar op straat vieren. Er wordt lang en hard op de bel gedrukt en ik houd me stil. Ik zet mijn mobiel weer aan. Niet eens een verontschuldiging van Halina. Niet eens een dronkemanswens met technoachtergrond van Odile. Geen sms'jes van mijn dochters.

Er is nog livemuziek van de Golden Earring, Tina Turner en Simply Red op de diverse kanalen, ik blijf even hangen bij *Jungle Book* op SBS 6, een film uit 1967. Hoe Walt Disney ook zijn best doet, ik blijf maar voor me zien hoe Halina met die zoenlippen en die knijptieten en die petskont van haar zich nu af laat lebben door een kwijlende lul van zesentwintig, terwijl haar zus, die nog Miss Tweede Generatie Marokkaans 1997 in Sloten is geworden, tegen zijn rug oprijdt. Ik zet de tv uit. Morgen weer een dag, zei mijn vader dan. Filosofischer dan dat hoeft het ook eigenlijk niet te worden.

Ik, Marcel Heeswijk, negenenveertig jaar, nog niet kalend, besluit dat ik honderdachtentachtig dagen heb om een tamelijk perfecte vrouw te vinden.

HET IS 1 januari en ik heb honderdachtentachtig dagen om een vrouw te vinden. Dan is het 9 juli, dan word ik vijftig.

Niet zomaar een vrouw. Een leuke vrouw. Een vrouw met wie ik kan lachen en huilen. Naar wie ik graag kijk en goed luister. Die mij vrij maar niet los laat. Met wie ik alles kán maar niet hóéf te delen. Die mij trouw is, die ik trouw ben. Die avontuurlijk is, maar ook burgerlijk kan zijn. Op wie ik trots ben en zij op mij. Die voor me zorgt maar weer niet te.

Ik ben het wachten en het gelul zat.

‘Pas als je niet meer zoekt, zul je vinden.’

‘Het geluk komt naar je toe als je er niet op rekent.’

‘Liefde begint met rust in jezelf.’

Ik heb het geprobeerd, maar ik ga alleen-zijn gewoon niet leuk vinden. Ik ben nooit alleen geweest. Ik ben van mijn ouderlijk huis in een soort studentencommune gerold en daar gebleven toen ik op de arbeidsmarkt kwam en de volgende stap was een huwelijk.

Boven op alles wat ik vanzelfsprekend vond (Jacobine was mooi, intelligent, sociaal, kritisch en nog zoveel meer) had ik een vrouw gevonden die mij maximale support verleende bij het opbouwen van een carrière in de journalistiek. Zelfs toen de kinderen waren gekomen, was de taakverdeling helder: Jacobine runde het huishouden, ik had mijn werk. Ik was niet zo’n vader die alleen het vlees sneed op zondag, maar ik heb het vlees nooit gekocht en zeker nooit gebraden. De kinderen waren de perfecte bliksemafleiders voor een huwelijk dat langzaam in de versukkeling raakte. Jacobine verloor haar interesse in mijn prestaties en ik nam alles wat zij deed *for*

granted. De meiden kwamen op eigen benen te staan, we waren steeds meer op elkaar aangewezen, ik werd prikkelbaar, zij ontevreden. Zij had meer voor zichzelf moeten kiezen, ik had haar meer moeten stimuleren voor zichzelf te kiezen. 'Dit was het dan,' zei ze, 'mijn leven is wel zo'n beetje voorbij.' Ze was zevenenveertig! Terwijl ik nog volop onverkende horizons zag. Dus ging ik weg en dat had zij niet alleen niet begrepen, maar ook niet geaccepteerd. Ik ging mijn weg, single *at almost fifty*.

De goede raad van een vriend had ik niet opgevolgd. 'Pas op dat er niet te snel nieuwe pantoffels onder je bed staan', zei hij.

Zelf had hij in zijn dolle periode wel drie minnaressen tegelijkertijd gehad. Dat had mij ook wel wat geleden, maar ik was vanuit mijn huwelijk zonder adempauze en zonder al te veel na te denken in een tumultueuze relatie gedonderd. Ik had de speelwei links laten liggen en was meteen naar het hoofdveld gegaan. Vol overgave stortte ik me in de wedstrijd. Ik dacht de verloren tijd wel even in te halen en in de roes van mijn herwonnen vrijheid dacht ik bijna meteen de nieuwe vrouw van mijn leven gevonden te hebben. Maar het was misgegaan. Ik voelde me geweldig bij Esther, maar de eisen die ze stelde, waren benauwend en de verwachtingen die ze had, maakten de relatie onmogelijk. Het herstel had een halfjaartje geduurd, een allenig halfjaartje.

Nu wil ik opnieuw geboren worden. Ik zal alle lasten van het verleden afschudden en met een schone lei aan een fraaie toekomst werken. Dat ik mij in mijn romantische zoektocht zal laten afleiden door ordinaire geiligheid is onvermijdelijk, maar het einddoel zal ik niet uit het oog verliezen.

Ik moet zoeken en als ik vind, zal ik weten wat ik al die tijd gezocht heb.